

Lisa Reganová

MIZEJÍCÍ DÍVKY

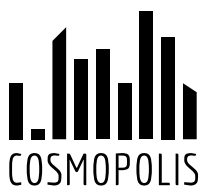
KOLIK DÍVEK MUSÍ ZMIZET,
NEŽ SI TOHO NĚKDO VŠIMNE?

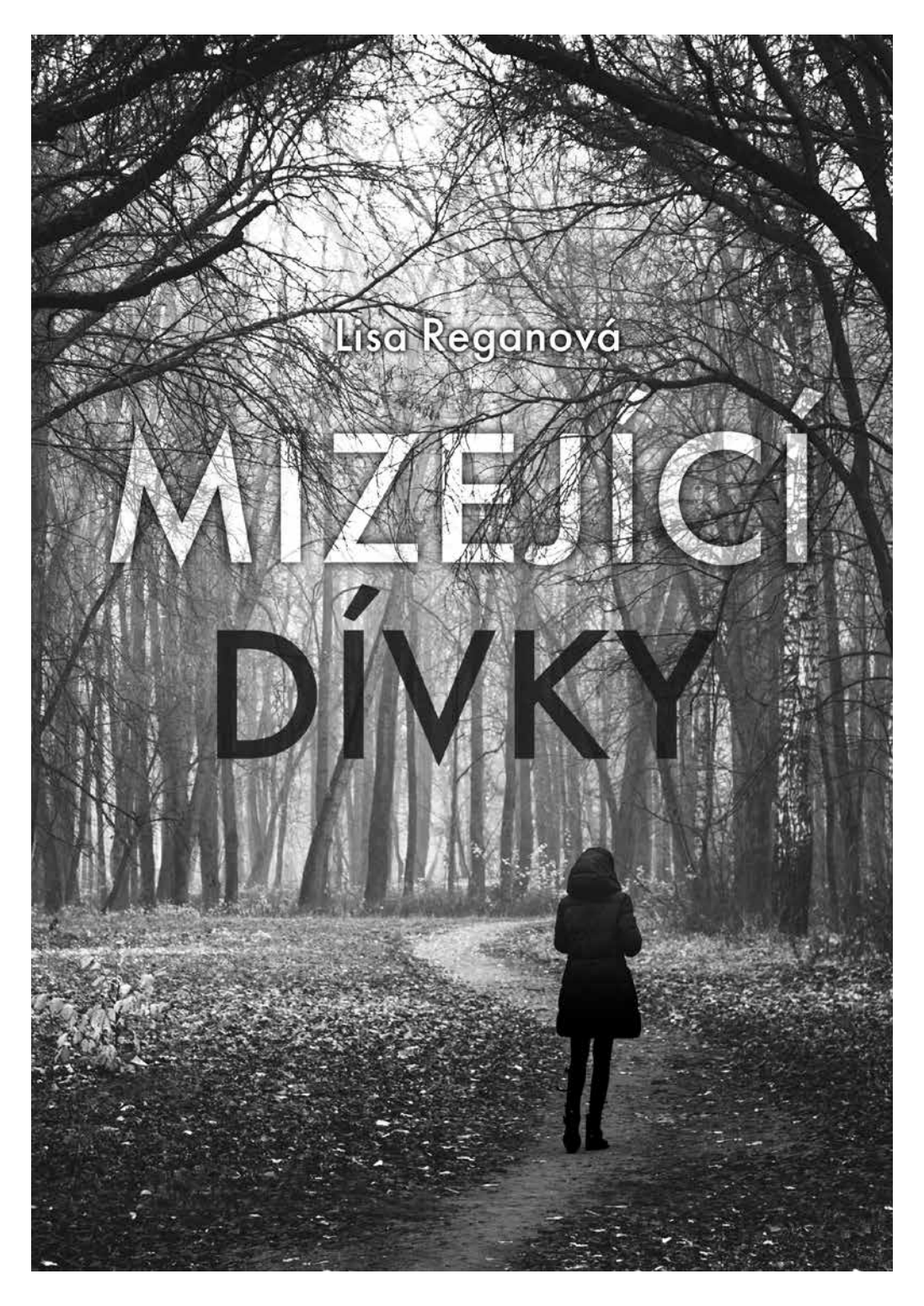

Lisa Reganová

MIZEJÍCÍ DÍVKY

A black and white photograph of a person walking away on a forest path. The person is wearing a dark coat and is positioned in the lower right foreground. The path is covered in fallen leaves and leads into a dense forest of tall, thin trees. The sky is overcast, and the overall atmosphere is somber and mysterious.

Lisa Reganová

MIZELJÍCÍ DÍVKY

Mé tetě Kitty Funkové, která ve mě vždy věřila.

VANISHING GIRLS

Copyright © Lisa Regan, 2017

Translation © Kateřina Elisová, 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Z anglického originálu *Vanishing Girls*,
vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2017,
přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Dana Řezníčková
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2020
jako svou 7804. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-1920-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-2444-2 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

PROLOG

V lesích byl muž, to věděla jistě. Kam až jí paměť sahala, byly lesy jejím výsostným královstvím. Plné rostlin a divoké zvěře poskytovaly dokonalé prostředí pro všechny příběhy, které její představitost mohla vytvářet. Staly se pokojnou oázou, kde mohla uniknout před matčiným tvrdým pohledem a otcovým pohrdáním.

Často ho tam cítila – přítomnost, která působila jako silové pole, které se tlačí do jejího malého území. Když se pohybovala po lese, slyšela ho. Šustění listů. Zapraskání větve. V těch lesích vídala medvědy, vysokou zvěř i lišky a jednou dokonce i rysa. Ale zvuky, které ten muž vydával, byly záměrné. Shodovaly se s jejími. S jistotou věděla, že se jedná o člověka. A soudě podle tíže jeho kroků – o muže. Někdy slyšela jeho dech. Těžký a namáhavý. Ale kdykoli se otočila, aby se mu s bušícím srdcem v hrudi postavila, byl pryč. Dvakrát zahlédla oči, které ji sledovaly hustým listím.

„Mami,“ řekla jednou ráno u snídaně, když zůstaly s matkou o samotě.

Matka ji zpražila pohledem. „Co je?“ zeptala se.

Slova se jí chvěla na konci jazyka. *V lese je nějaký muž.*

„V... je...“ vykoktala, neschopná ta slova zarazit.

Matka si povzddechla a odvrátila pohled. „Sněž ta vajíčka.“

Matka by jí stejně nevěřila. Ale on tam byl. To věděla jistě.

Stála se z toho jakási hra. Řekla si, že se bude vždy držet alespoň jednu stopu od kraje lesa. Jenže to ho jen nalákalo blíž k mýtině za domem, tělo schované za kmenem stromu a obličej skrytý za větvemi. Nemohla dýchat, když běžela do domu, a představovala si, jak se jeho ruce sárou po šněrování na jejích šatech, aby ji zatáhly zpátky. Plíce se jí naplnily vzduchem až v okamžiku, kdy nohy překročily práh zadních dveří.

Týden nevyšla z pokoje, pouze když se šla najíst. Pak chodila ven jen tehdy, když tam byla její matka, otec nebo sestra. Nadlouho zmizel. Přestala ho cítit, přestala ho slyšet. Téměř věřila, že se vrátil tam, odkud přišel. Možná že si ho jen vymyslela?

Pak jednoho dne sestra věšela prádlo na šňůru a ona se na druhé straně dvora honila za žlutými monarchy stěhovavými, kteří se rozmnožili na vrcholku hory. Bílé prostěradlo, které se třepotalo na prádelní šňůře, zakrývalo sestře výhled. Dostala se příliš blízko k okraji lesa. Ruka vystřelila a sevřela jí ústa, aby umlčela výkřik. Paže ji sevřela kolem pasu a zvedla ji ze země. Pevně si ji tiskl k hrudníku a táhl ji lesem, který býval jejím přítelem. Paniku zastínila jediná myšlenka. *Je skutečný.*

KAPITOLA 1

Benzínová pumpa společnosti Stop and Go nedávno nainstalovala na stojany ploché obrazovky, protože lidi prostě nedokážou od televize odtrhnout pohled na tak dlouho, aby si načepovali benzin. I když to detektiva Josie Quinnovou štválo, přistihla se, že když se na obrazovce objevily nejnovější zprávy, je na obrazovce přímo přilepená. Konečně našli v lese blízko domu Isabelle Colemanové její mobilní telefon.

Několik kilometrů odsud stála reportérka Trinity Payneová v prošívané modré bundě a žluté šále před bílým dvoupodlažním koloniálním domem Colemanových. Vítr jí cuchal černé vlasy a rozvláté prameny jí celou reportáž padaly přes obličej.

„Před pěti dny se Marla Colemanová vrátila z práce do prázdného domu. Domnívala se, že její sedmnáctiletá dcera Isabelle je s přáteli. Nepozastavila se nad tím až do pozdních hodin téhož dne, kdy Isabelle nepřišla domů. Policejní zdroje nám sdělily, že v té době neměly žádný důvod předpokládat, že je Isabellino zmizení podezřelé. Přátelé a rodina slečny Colemanové ji popsali jako činorodou mladou ženu s nejrůznějšími zájmy, která by pravděpodobně dokázala odjet z města a vydat se na spontánní výlet. Ovšem o několik dní později, kdy všechny hovory na Isabellin mobilní telefon končí

rovnou v hlasové schránce a její auto stále stojí zaparkované na příjezdové cestě k domu, je policie v nejvyšší pohotovosti, neboť se zde shromáždili obyvatelé Dentonu, aby vytvořili pátrací týmy.“

Kamera se stočila, aby zabrala dlouhou kruhovitou příjezdovou cestu Colemanových, na níž parkovala tři vozidla. Trinity pokračovala: „Dobrovolníci pročesávají několik dní oblast kolem domu Colemanových, kde byla Isabelle naposledy viděna.“

Kamera se opět natočila, kývala se ze strany na stranu a zaostřila na hustě zalesněné okolí domu. Josie ten dům znala. Jednalo se o jeden z nejstarších domů na okraji Dentonu, který stál osaměle u venkovské silnice a jehož nejbližší sousedé se nacházeli více než tři kilometry daleko. Jednou srazila svým policejním autem kousek od domu jelena.

Kamera opět zabrala Trinity. „Včera byl během pátrání v jedné ze zalesněných oblastí nalezen mobilní telefon, o kterém lze předpokládat, že patřil pohřešované dívce. Obrazovka byla rozbitá a policie nám sdělila, že baterie byla z telefonu odstraněna. Rodiče Isabelle Colemanové říkají, že by se dobrovolně se svým mobilním telefonem nerozloučila. V této chvíli zavládl všeobecný názor, že se slečna Colemanová stala obětí únosu.“

Trinity zodpověděla několik předvídatelných otázek zpravodajů stanice WYEP a uvedla číslo linky pomoci dentonské policie s žádostí o informace. Svalové uzlíky, které se Josii začaly v ramenou dělat někdy před třemi týdny, se stáhly. Otáčela krkem a krčila rameny, jak se je snažila uvolnit. Poslouchala nejnovější vývoj a věděla, že nemůže nijak pomoci, takže s hadicí v ruce zatoužila rozbít obrazovku plazmové televize na milion kousků.

Isabelle se pohřešuje pět dní. Proč trvalo tak dlouho najít důkaz, že ji unesli? Proč čekali dva dny, než zorganizovali průzkumné skupiny kolem domu? Proč Josii odmítli, když se nabídla, že s pátráním pomůže? Fakt, že je na placené dovolené za údajné nadměrné použití síly, dozajista její průzkumné schopnosti nezhodnotil. A nezáleželo na tom, že se objevila jako soukromý občan – její kolegové, které většinou převyšovala hodnotí, ji poslali domů. Na rozkaz šéfa.

Zuřila. Při hledání té dívky by měly být využity všechny dostupné zdroje. Všechny. Josie věděla, že její kolegové pravděpodobně přespávají na lehátkách v odpočívárně na stanici, protože pracují nonstop stejně jako během povodní v roce 2011, kdy se celé město ocitlo dva metry pod vodou a jediná cesta, jak se dostat z jednoho místa na druhé, byla ve člunu. Věděla, že už povolali dobrovolné hasiče, záchrannou službu a každou fyzicky schopnou osobu ve městě, která byla ochotná zúčastnit se pátrání a sledovat stopy. Tak proč ji šéf ještě nezavolal zpátky do práce?

Denton leží na ploše asi pětasedesáti kilometrů čtverečních, z nichž se většina rozprostírá v divokých horách centrální Pensylvánie. Má úzké klikaté silnice, husté lesy a velké venkovské domy, rozeté jako nedbale hosené konfety. Populace se pohybuje jen něco málo nad třiceti tisíci, což stačí právě tak na to, aby tady ročně došlo v průměru k šesti vraždám, přičemž se většinou jedná o domácí spory. A k dostatečnému počtu znásilnění, krádeží a barových bitek opilců, aby udržely třiapadesát zaměstnanců policejního oddělení jakžtakž zaneprázdněné. Jejich kompetence jim ale jednoduše neumožňovala poradit si s případem únosu. A především ne s takovým případem, kdy unesená dívka byla blondatá, temperamentní,

oblíbená a předurčená studovat vysokou školu. Všechny fotky Isabelle Colemanové, které Josie viděla – a dívčin facebookový profil se chlubil tisíci snímky, které byly všechny veřejně přístupné –, vypadaly, jako by byly pořízeny pro nějaký časopis. Dokonce i na fotkách, kde s kamarádkami předváděly směšné grimasy a vyplazovaly jazyky právě ozdobené piercingem, stálo na Isabellině cvočku slovo „Princezna“, i když tam stejně tak mohlo být napsané „Dokonalá“.

Dvoukřídle dveře benzínové stanice se hlučně rozrazily a dva mladí lidé, kterým bylo něco málo přes dvacet, zamířili ke stojanům. Jejich malé žluté subaru stálo naproti Josii. Žena nastoupila a muž čepoval benzín. Josie na sobě cítila jejich oči, ale odmítala jim poskytnout uspokojení a pohled opětovat. Ne že by měli odvahu se jí na cokoli zeptat. Většina lidí ji nemá. Jen s potěšením zírají. Přinejmenším už ale její neuvážené jednání zmizelo ze zpráv. Na malém městě, kde se ve zprávách standardně objevují autonehody, místní charitativní akce a informace o tom, kdo skolil během lovecké sezony největšího jelena, se už nikdo nezajímá o bláznivou policajtku s výbušnou povahou.

Doufala, že jí případ Colemanové zajistí šanci dostat se ze šéfovy černé listiny. Že pro tentokrát udělá výjimku a nechá ji vrátit se na týden nebo dva do práce, dokud nebudou mít vyšetřování pevně v rukou. Dokud tu dívku nenajdou. Ale nezavolał. Neustále kontrolovala telefon, aby se ujistila, že funguje. Že se baterie záhadně nevybila, že nechtěně nevypnula zvuk. Nevypnula. Telefon byl v pořádku. Zato její šéf je zabeďněnec.

Josie se rozhodla, že ještě není připravená jet domů, takže vešla do obchodu patřícího k benzínové stanici a objednala si kávu. Zabíla

dobrych deset minut její pomalou přípravou – spousta smetany a dva cukry – a placením. Dan, majitel benzínky a bývalý motorkář, kterému táhlo na šedesátku a který nikdy nesvlékal koženou vestu, patřil mezi její staré známé. Dostatečně dlouho s ní vedl společenskou konverzaci, aby jí dal najevo, že stojí na její straně, aniž by se přímo zeptal na případ, který nad ní visel. Znal ji dost dobře, takže ji nevyslychal.

Jenže pak už nezbývalo nic jiného než jet domů.

Všimla si skupinky zákazníků, kteří se shlukli kolem další televize, která visela nad automatem s výherními losy v přední části obchodu. Zamířila k nim, usrkávala kávu a dívala se na obrazovku, kde pokračovalo zpravodajství, které viděla u stojanu. Ve spodní části obrazovky se mihla slova „Studenti a fakulta reagují na únos Colemanové“ a k tomu přehráli montáž, kterou ve smyčce pouštěli od včerejšího večera. Když ji Josie viděla poprvé, stanice WYEP používala místo „únosu“ slovo „zmizení“.

„Byl to, no... vážně skvělý člověk. Doufám, že ji najdou. Chci říct, ta představa, že se něco takového může stát v Dentonu, nahání hrůzu.“

„Víte, je těžké něčemu takovému uvěřit. Prostě zmizela. Je to škoda. Byla opravdu milá.“

„O víkendu jsme měly jít nakupovat. Prostě tomu nemůžu uvěřit. Včera jsem ji viděla. Byla to moje nejlepší kamarádka.“

„Isabelle patří k nejbystřejším studentům v naší třídě. Všichni máme opravdu velké obavy.“

Josie cítila mezi lopatkami vlnění křeče. Pouze Isabellin učitel dějepisu mluvil tak, jako by byla stále naživu. Všichni ostatní použili minulý čas. Už se vzdali představy, že se najde živá a zdravá.

A proč by ne? Lidi se nerozplynou ve vzduchu a krásné mladé dívky, které se stanou obětí únosu, se jen zřídka vrátí živé a nezraněné. Josie věděla, že s každou ubíhající vteřinou se pravděpodobnost, že Isabelle najdou živou, zmenšuje a zmenšuje.

Vzadu na šíji se jí vytvořila kapka potu, a když vyšla z obchodu, stékala jí po páteři. Na okamžik zírala na svůj Ford Escape a papírový pohárek s kávou ji pálil do kůže na dlani. Vážně by měla jet domů. Majitel bude stojan potřebovat pro další zákazníky. Ale představu, že stráví celý den sama ve svém domě, jednoduše nedokázala snést. Samozřejmě by se mohla projíždět po okolí, možná by mohla zkusit najít místo činu – pravděpodobně bude zahrazené a označené policejní páskou, když ho lokalizovali – a zjistit, jestli neuvidí něco, co ostatním uniklo.

Josie vytáhla mobil a energicky navolila číslo, které za poslední půlrok volala čtyřikrát až šestkrát denně. Většinu jejích hovorů nechal spadnout rovnou do hlasové schránky, ale čas od času hovor přijal. A dnes telefon zvedl při třetím zazvonění.

„Jo,“ řekl seržant Ray Quinn, jako by nemohl popadnout dech.

„Kdy jste našli místo činu?“ zeptala se bez úvodních frází.

Nebyl natolik bez dechu, aby jí nevěnoval jeden ze sobě vlastních povzdechů. Ten typ, který používal pokaždé, když si o ní myslel, že se chová jako osina v zadku. „Bože můj,“ poznamenal. „Máš dovolenou. Přestaň mi volat. Máme to pod kontrolou.“

„Vážně?“

„Myslíš, že ne?“

„Proč mi šéf nezavolał, abych pomohla? Říká, že Colemanovou unesli. Požádal o podporu státní policii nebo FBI? Na tohle nemáme zdroje.“

„O tom případu nic nevíš, Jo.“

„Vím dost. Jestli se vážně jedná o únos, musíte si vyžádat zálohy. Jako včera. Přece víš, že pohřešované děti, které se nenajdou do osmačtyřiceti hodin...“

„Přestaň.“

„Mluvím vážně, Rayi. Tohle je průser. Ta holka už může být kdekoli. Už jste důkladně projeli registr sexuálních násilníků? Prosím, řekni mi, že na tom právě teď někdo dělá. Chci říct, že to není žádná věda. Unesená hezká blondatá holka? Na to by byl dobrý Hiller. Měl bys ho na to nasadit. A já bych s ním poslala ještě LaMaye. Zavolej do Bowersville a zjisti, jestli na svém oddělení nemají pár lidí, co by prošli jejich registr. Není to tak daleko odsud. Řekni mi, že jste to už zařídili.“

Přes telefon cítila jeho rozčilení, ale už si zvykla. Snažila si vzpomenout na dobu, kdy se navzájem milovali. Sladce, starostlivě, trpělivě. Pro tu vzpomínku se musela vrátit až na střední školu. Kdysi se milovali, je to tak?

Ray si povzdechl. „A jsme zase u toho. Myslíš si, že všechno víš. Myslíš si, že jsi jediná u policie, kdo umí dělat svoji práci. Víš co, Jo? Nejsi jediná. Nevíš nic. *Nic*. Takže sklapni a přestaň mi, do prdele, pořád volat. Sedni si k pletení, nebo co, sakra, ženská dělá, když nepracuje. A teď zavěším.“

Síla jeho slov ji bodla. Slovo *nic* použil jako nůž. Bodal rychle a pohotově jako vězeň, který si nůž sám vyrobí. Vždycky byl drsný, což ona sama uměla taky, ale nikdy nebyl krutý. Rychle se vzpamatovala a vyhrkla: „Podepiš rozvodové papíry, Rayi, a já ti přestanu volat.“

Ticho.

Teď přišla řada na ni, aby bodla. „Budu si brát Lukea. Požádal mě o ruku. Včera. V posteli.“

Neodpověděl, ale slyšela ho dýchat. Měsíce žili odděleně, ale jejich vztah byl zničený už dávno. Věděla, že Lukea nesnáší. Že nesnáší představu jiného muže vedle své manželky. I když se z ní už brzy stane bývalá manželka.

Poslouchala soustředěně zvuk jeho dechu, čekala, co řekne, jakou taktiku zvolí, když se tu novinku dozvěděl, že jí chvíli trvalo, než v dálce zaregistrovala ostré zvuky výstřelu. V Dentonu to nebylo nic neobvyklého. Během lovecké sezony se v zalesněných periferiích města ozývaly výstřely jako ohňostroj po celý den. Jenže teď není ani lovecká sezona, ani 4. července. Je březen a neexistuje žádný dobrý důvod, aby někdo tolikrát vystřelil.

S telefonem v ruce Josie odhodila kelímek s kávou do nejbližšího koše a udělala několik kroků směrem na parkoviště. Výstřely se přibližovaly a protínaly chladné ticho dopoledne. Lidi u stojanů zkameněli. Všechny hlavy se natáčely a hledaly zdroj. Josie zachytila překvapením rozšířené oči několika štamgastů, kteří nedokázali udělat víc než si s ní vyměnit zmatený pohled.

Něco se blížilo, ale nevěděli *co* nebo *odkud*.

Instinktivně sáhla volnou rukou pro služební zbraň, ale nebyla na svém místě. Strach ji udeřil jako pěst do hrudníku a sevřel jí srdce, které měla až v krku.

Ray promluvil do ticha: „Jo?“

Zpoza rohu se přihnal černý, kulkami prošpikovaný Cadillac Escalade, řítil se směrem k benzínové pumpě, přeskočil obrubník a hrnul se přímo na Josii. Nohy měla jako dva cementové kvádry. *Pohni*

se, řekla sama sobě. *Pohni se.* Jak se Escalade řítil kolem ní, zrcátko na straně řidiče se jí zachytilo o cíp bundy, takže se zatočila a vyletěla do vzduchu. Tvrdě dopadla levým bokem na asfalt, její tělo se kutálelo směrem od auta, až nakonec břichem narazila na jeden z kovových sloupků, které chrání stojany.

Escalade narazil do přední stěny obchodu. Skřípění kovu a praskání výlohy se smíchaly v kakofonicky třesk. I poté, co se terénní vůz zapasoval do stěny, jeho motor dál řval a kvílel. Kolem auta se vznášela oblaka prachu z rozdrčené škvárové tvárnice. Lidi se vyřítili z obchodu. Josiiny plíce volaly po vzduchu, který se jim nedostával.

KAPITOLA 2

Josie se snažila popadnout dech, takže se přetočila na bok, jenže levou nohou jí projela ostrá bolest. Při pohledu na džíny zaregistrovala velkou trhlinu. Táhla se jí po straně lýtky a vykukovala z ní odřená, růžová kůže. Zhluboka a konečně z plných plic se nadechla. Měla pocit, že celý její trup je jedna velká modřina. Ale žije. Nezdálo se, že by si něco zlomila, nebo že by jí něco chybělo, ale adrenalin jí pumpoval tělem tak mocně, že nezaznamenala úlevu.

Ohlédla se na Escalade, takže viděla skupinku lidí, kteří se v dostatečné vzdálenosti shlukli u zadní části auta. Když se vrávoravě snažila postavit, všimla si muže ohnutého v pase, který visel tváří dolů z okénka za řidičem. Po zádech bílého trička se mu rozpíla krev. Asi tři metry od auta přistálo na parkovišti něco, co vypadalo jako poloautomatická pistole TEC-9. Znovu sáhla po služební zbrani a z její nepřítomnosti cítila paniku. Klopýtala směrem k vozidlu a snažila se napřímít. Spodní částí zad jí projela bolest.

„Odstupte,“ vyzvala skupinku lidí.

Dvě ženy se na ni podívaly, obě byly v obličeji bledé. Jedna si přikryla ústa rukou. Druhá si přitiskla ruce na prsa, která se jí zvedala v rytmu alarmu, který vycházel zevnitř Escalade. Mladý pár tam byl

také. Vzájemně se k sobě tiskli. Kousek od stojanů stála starší žena, opírala se o své auto a vzlykala.

Řidič se zhroutil dopředu, čelo opřené o volant. Jeho okénko bylo rozstřílené. Z ucha mu tekla krev. Husté černé vlasy měl mokré a Josie nepochybovala, že jde o další krev. Přistoupila blíž k autu, opatrně se natáhla okénkem u řidiče a přitiskla dva prsty na řidičův krk. Žádný pulz. Když prsty zvedla, měla je rudé.

Její pozornost upoutal dávivý zvuk. Rychle přeběhla na druhou stranu vozu. Majitel pumpy stál asi třicet centimetrů od zadní části na straně spolujezdce, byl předkloněný a zvracel. V ruce držel brokovnici.

„Dejte mi to,“ požádala ho Josie.

Neprotestoval, když si od něj zbraň vzala. Když se otočila, viděla, proč se mu zvedl žaludek. Ze zadního okénka za spolujezdcem visel další muž a krk měl zkroucený v nepřirozeném úhlu.

Zvedla brokovnici a pažbu si zapřela o rameno. Hlaveň držela sehnutou, ale v pohotovosti, když se plížila k sedadlu spolujezdce. V hlavě si třídila všechno, co zatím ví. Pensylvánské registrační značky. Čtyři pasažéři, tři určitě mrtví. Všichni tři vypadali, že mají latinskoamerický původ, všem bylo mezi pětadvaceti až třiceti a byli značně potetovaní. Dva muži na zadních sedadlech měli lesknoucí se holé lebky a shodná tetování na zadní straně krku jí napověděla, že pravděpodobně patří k nějakému gangu. Řidič a muž sedící za ním byli bez všech pochybností zastřeleni. Druhý muž na zadním sedadle zemřel zřejmě v důsledku nárazu vozu. Zdálo se, že ho někdy během přestřelky na straně hlavy škrábala kukla, ale Josie nikde jinde neviděla žádná zjevná střelná zranění.

Zvuk zakašlání, který vyšel z místa spolujezdce, způsobil, že jí paže vylétly nahoru a hlaveň zamířila do otevřeného okna. Opatrně se přiblížila. Majitel benzínky, který stál za ní, vykřikl: „Detektive!“ Jeho hlas zněl pronikavě a odrážely se v něm obavy.

Uvnitř vozu se třásl a vzpínalo tělo muže. Když se dostala blíž, viděla, že se jedná na rozdíl od ostatních pasažérů o bělocha ve středním věku, s krátce zastřiženými tmavými vlasy a brýlemi. Bezpečnostní pás měl zapnutý. Ostatní na sobě měli trička, ale tento muž si oblékl kostkovanou košili s kravatou. Z rány v prsou mu vytékala krev. Tvář se šmouhami krve měl staženou bolestí, kůži měl posetou střípky skla o velikosti zrněk rýže, jako kdyby ho někdo posprejoval třípytkami.

Otočil k ní hlavu a jeho oříškové oči ji vzaly na vědomí. Tělem jí projel šok. Sklonila brokovnici. „Pane Spencere?“ řekla.

Přistoupila blíž a naklonila se k němu. S obrovským úsilím vystrčil ruku oknem. Jeho prsty hledaly, čeho by se mohl chytit, až konečně našel rukáv její bundy. Josie se mu pevně dívala do očí. Výraz zděšení v jeho obličeji na ni působil stejně, jako by jí na záda někdo chrstnul ledovou vodu. Jeho ústa se snažila promluvit. Ze rtů mu tekla krev. Promluvil chraplavě, ale v tónu jeho hlasu se ozývalo zoufalství, které ji přímo zasáhlo. Řekl jen jedno slovo. Jméno.

„Ramona.“

KAPITOLA 3

Josie seděla v zadní části sanitky a v ruce držela nepoužitý sáček s ledem. Tělo ji bolelo na příliš mnoha místech. Potřebovala by polštář naplněný ledem na celé tělo, a ne jen sáček. Někdo zavolal 911 a všichni ihned zareagovali. Napočítala tři vozy dentonského policejního oddělení a dva státní policie. Přestřelka evidentně začala na mezistátní dálnici a skončila, když Escalade opustil silnici a naboural do obchodu benzínové stanice Stop and Go. Státní policie pročesala mezistátní dálnici několik kilometrů oběma směry, prověřila každý výjezd na daném úseku, ale neobjevila žádné stopy po dalším kulkami provrtaném autě. Nikdo nedokázal říct, s kým se muži v Escalade dostali do přestřelky.

Josie sledovala své kolegy, jak zpracovávají místo činu. Dva muže znala, ale ne příliš dobře. Třetí muž, Dusty Branson, byl Rayovým nejlepším kamarádem už od základní školy. Dokud Josiino manželství neztroskotalo, býval i jejím kamarádem. Teď pro ni bylo těžké sdílet s ním stejný prostor. Jak se dalo čekat, dentonští policisté vypadali vyčerpaně a ohromeně, ale pohybovali se účelně a rozhodně – zaznamenávali výpovědi svědků, rozestavěli plachty kolem terénního vozu, fotografovali a označovali důkazy rozházené po místě činu.

„Nechod' sem, nechod' sem,“ mumlala si Josie sama pro sebe, když viděla Dustyho, jak se pomalu blíží od zadní části Escalade směrem k ní.

Když přišel blíž, vytáhl z kapsy notes a otočil na prázdnou stránku. Na krátký okamžik se střetl s jejím pohledem. Byla šťastná, když se podíval jinam. Nikdy neměla ráda jeho tmavé, pichlavé oči, které vypadaly jako dva třpytivé uhlíky. Rukou si projel mastné hnědé vlasy a Josie cítila osten radosti, když viděla, že mu některé prameny u kořínků předčasně šedivějí. Ještě mu není ani třicet.

„Takže tys to viděla?“ řekl.

„Jo,“ opáčila.

Balancoval perem nad prázdnou stránkou. Josie se soustředila na skvrnku na levé straně Dustyho košile od uniformy, hned pod hrudníkem. Vypadala jako od kafe. Když mluvila, čmáral do notesu, ale jakmile mu řekla o posledních slovech Dirka Spencera, která pronesl předtím, než upadl do bezvědomí, Dustyho tužka znehybněla.

„Tohle by sis měl zapsat,“ poznamenala důrazně. „Je to důležité.“

Podíval se na ni. Úsměšek, který jí věnoval, způsobil, že se jí zvedl žaludek. „Nevíš, jestli je to důležité,“ opáčil.

„Dusty, ten chlap sotva žil. Proč by to jméno říkal, kdyby nebylo důležité? Kdyby osoba jménem *Ramona* nebyla důležitá?“

Hrotem tužky se poškrábal na spánku. „A co z toho? Asi se tak jmenuje jeho žena nebo dcera.“

„Možná,“ připustila, ale jméno, které muž zašeptal, jí ve smyčce stále běželo hlavou. Počkala, až si Dusty jméno zapíše. „Jen to proveď, ano?“

„Už mi nemáš nařizovat, co mám dělat,“ opáčil, zavřel notes a strčil ho do kapsy.

Spolkla odpověď, kterou měla na jazyku. Ruce ji svrběly, jak by do něj nejradši strčila. Jenže strčit do něj by ve skutečnosti znamenalo, že by se ho musela dotknout. A jen málo věcí ji odrazovalo víc než fyzický kontakt s Dustym Bransonem. Místo toho procedila mezi zuby: „Jo, ale to tě nez bavuje povinnosti dělat svoji práci, že?“

Vydržela jeho tvrdý pohled, dokud neuhnul. „Musím jít,“ řekl a odkráčel, jako by neměl vůbec nic na práci.

Naštěstí nebyl nikdo uvnitř obchodu Stop and Go vážně zraněný. Jeden z policistů vypnul motor vozu, ale alarm dál vztekla a rytmicky troubil, což Josii brnkalo na pocuchané nervy.

„Bože můj, Jo.“

Byl to Ray. V uniformě, jen bez klobouku. Vylezl do sanitky za ní a dostal se k ní dost blízko, aby ji k sobě přitáhl, ale v posledním okamžiku se rozhodl zachovat si odstup. Nedotkli se téměř rok. Jedna její část cítila úlevu, že ho vidí, a vděčnost, že přijel, aby ji zkontroloval. Ale druhá její část se při té myšlence otrásla. Nikdy by ji ne napadlo, že něco takového bude cítit. Ray byl oporou v jejím životě už od základní školy. Kamarádili spolu dlouho předtím, než spolu na střední škole začali chodit. Vždycky dobře vypadal, takovým tím sladkým způsobem *kluka od vedle*. Měl blondáté rozcuchané vlasy, modré oči a atletickou postavu. Vždy ji ve skrytu duše těšilo, že je její. Ženy na něj letěly. Nevěděly, že má svoje problémy.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a posadil se na lůžko naproti ní. Přejížděl po ní pohledem a hledal zranění.

„Jo,“ opáčila. „Jsem jen pomlácená.“

Kývl směrem k její noze. „To nevypadá moc hezky.“

„Je to jen odřený.“

„Poslouchej, Jo, k tomu, co se stalo předtím. Omlouvám se, že jsem na tebe vyjel. Z případu té Colemanové máme všichni dost napjaté nervy. Nemyslel jsem to...“

Z prostoru před sanitkou zaburácel hluboký hlas: „Josie, tady jsi!“
Objevil se Luke, také v uniformě. Tohle bude trapas.

Nehledě na to, kolikrát ho viděla v jeho šedé uniformě státní policie, vždy ji překvapilo, jak impozantně vypadá. A když si Luke sundal čepici a sklonil se, aby vylezl do sanitky, Josie věděla, že Ray bude mít stejný pocit.

Od Raye se lišil snad ve všech směrech. Předpokládala, že právě proto se jí tak líbí. Jako státní policista si musel Luke černé vlasy nechávat stříhat nakrátko a po stranách je měl vyholené. Jeho tvář, čistá a oholená, se jemně dotkla její tváře, když se naklonil, aby ji políbil. Složil se vedle ní a paži jí ovinul kolem zad. Raye ignoroval.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Usmála se. „Je mi fajn.“

Cítěla, že se Ray mračí, ještě dřív, než se na něj podívala. Před hodinou se mu do telefonu chlubila zasnubami, ale když jí dal Luke před Rayem najevo svou náklonnost, neměla z toho příjemný pocit. Neměla by, a nesnášela se kvůli tomu, ale nemohla si pomoci. Nenáviděla Lukea. Věděla, že se kvůli němu Ray cítí poníženě – Luke byl vyšší, statnější, v lepší kondici. Dokonce i ptáka má většího. I když to Rayovi nikdy neřekla. Šetřila si to až na den, kdy se jí opravdu dotkne.

Poklepala Lukea po ruce, a když ho ještě jednou ujistila, že je v pořádku, řekla: „Mohla bych na minutku zůstat s Rayem sama?“

Svaly na Lukeově čelisti se sevřely, ale usmál se, něžně ji políbil

na rty a opáčil: „Jistě.“

Když vystupoval ze sanitky, dal si záležet, aby Rayovi vrazil do ramene. Ray se díval, jak odchází. Tvářil se zároveň spokojeně i ostražitě. „Vážně si tohohle chlapa vezmeš?“ zeptal se.

Povzdechla si a přitlačila si sáček s ledem, který roztával, na levé rameno. „O tom se už nebudu bavit.“

„Tak proč si se mnou chtěla být sama?“

„Protože chci vědět, proč seděl učitel dějepisu Isabelle Colemanové na místě spolujezdce támhle v tom Escalade.“

KAPITOLA 4

Ray zíral otevřenými dveřmi sanitky ven, jako by snad mohl vidět Dirka. Ale toho už v kritickém stavu převáželi na Geisingerskou kliniku. Upadl do bezvědomí hned poté, co Josii řekl to jediné slovo. Ani ona, ani záchranáři ho nebyli schopní probrat. Byl jediným živým svědkem přestřelky a bude mít štěstí, jestli přežije příštích několik hodin.

„Jak víš, že byl učitelem Isabelle Colemanové?“

Josie obrátila oči v sloup. „Včera večer byl ve zprávách a dneska ráno taky. Mluvil o tom, jak skvělá studentka Isabelle je. Rozhovor s ním dělala Trinity Payneová. Dělala rozhovory se všemi. Myslela jsem si, že na tom případu děláš.“

„Jo, no, šéf mě nechal prohledávat lesy kolem domu Colemanových. Nemám čas dívat se na zprávy.“

„Takže ty jsi našel ten telefon?“

Pohled mu sklouzl do klína. „Ne, našel ho jeden z dobrovolníků. Bylo to trochu trapný, protože tu oblast už naši chlapi pročesali hned potom, co Colemanová zmizela. Každopádně ta paní ho našla a zavolala nám. S Dustym jsme ho převzali mezi důkazy.“

„Takže pár minut před tou bouračkou jsem viděla Dirka Spencera ve zprávách, jak mluví o tom, jak skvělá holka Isabella je a jak všichni chtějí jen to, aby se vrátila domů.“

„Ty si myslíš, že...“ kývl směrem k místu bouračky, „to má něco společného se zmizením Isabelle Colemanové?“

„Chceš říct s únosem.“

„Víš, jak to myslím.“

Josie mu řekla o tom, jak Dirk Spencer zašeptal jméno Ramona, než upadl do bezvědomí. Na Rayově čele se objevily tři horizontální vrásky. Stejně vypadal, když ho požádala, aby jí koupil tampony. Zmatené zděšení. „A co?“ opáčil. „Zřejmě se tak jmenuje jeho přítelkyně.“

Josie si povzdechla. „Jo, taky bych řekla. Takže co se snaží šéf v případě Colemanové nepustit do světa?“

Upřeně se na ni díval, jedno obočí zdvižené. „Víš, že ti to nemůžu říct.“

Třeštila jí hlava. „Copak si myslíš, že na to nakonec nepřijdu?“

Ray se podrážděně zeptal: „Proč se prostě nemůžeš chovat podle pravidel, Jo? Aspoň jednou? Žádáš mě, abych ohrozil vlastní pozici.“

Nedokázala potlačit skepsi. „Bože,“ zasmála se. „Tvoji pozici? To si ze mě děláš srandu, vid? Vážně si myslíš, že by tě šéf vyrazil za to, že sdělíš informace někomu z oddělení? Jsem tvoje nadřízená,“ připomněla mu.

Tohle bylo bolestivé téma. Mohl být povýšený společně s ní, kdyby šéf na podlaze služebního auta opakovaně nenašel prázdné láhve od whisky. Ukázalo se, že není tak jednoduché vyřítit se ven ze sanitky. Zakopl a téměř spadl na asfalt. Poslední, co Josie slyšela, bylo: „Svině!“

Luke vklouzl vedle ní a podal jí nový sáček s ledem, který si tentokrát přitiskla na spánek. Bolest hlavy se zhoršovala. Potřebuje ibuprofen. Adrenalin vyprchával a celé tělo ji bolelo.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Jen jsem se snažila přijít na to, co ví o případu Colemanové.“

Luke jí položil ruku na koleno. „Josie,“ začal, ale přednášku jí nedal. To se jí na něm líbilo.

„Co jste tady z toho chaosu zjistili?“ zeptala se.

Luke si povzdech a rukou si promnul oči. „Všechno, co máme, je jedna velká nula. Víme jen to, že přijeli po mezistátní silnici. Ale vypadá to, jako by stříleli na neviditelné auto. Víme, že do toho bylo zapletené další vozidlo, kvůli všem těm kulkám vystřeleným na Escalade, ale jediné, co máme, jsou právě ty vystřílené kulky.“

„Jaký typ?“

„Devět milimetrů, 30-06 a několik nábojů ráže 7,62 krát 39 milimetrů,“ řekl Luke.

Josie si přesunula sáček s ledem na levé rameno. „Jednoruční střelná zbraň a lovecká puška? Tak tím se nám to zužuje. Prakticky každý muž v tomhle státě tyhle zbraně vlastní. 7,62 jsou tady trochu méně běžné.“

„Do kalašnikova se můžou použít náboje ráže 7,62 na 39. Spousta městských gangů je používá.“

„Takže si myslíš, že se jedná o záležitost nějakého gangu?“

„Auto je registrované na Carlose Garzu z Philadelphie – to byl řidič. Je známým členem Třiadvacítky, což je latinskoamerický gang operující ve Philadelphii.“

„To je číslo, které měli ti další dva vytetované vzadu na krku. I když to všechno možná začalo na mezistátní silnici, Philadelphie je odsud dvě hodiny cesty.“

„Víš stejně dobře jako já, že trh s drogami nerespektuje hranice,“ upozornil ji Luke.

„Takže by to všechno mohlo být kvůli drogám?“

„Určitě to tak vypadá.“

„Tak co potom dělal učitel dějepisu maturitního ročníku dentonské střední školy na místě spolujezdce? A kdo je Ramona?“

Luke pokrčil rameny. „Kdo ví? Doufejme, že se z toho Spencer dostane a bude schopný nám to sám vysvětlit.“

KAPITOLA 5

Josie nesnášela, když nepracovala. Chtěla být tam venku a vyšetřovat. Když už ne případ Colemanové, tak přestřelku. Během týdne se v Dentonu staly dva extrémně neobvyklé zločiny, a ona nespolupracovala na řešení ani jednoho z nich. Poflakovala se kolem benzínky tak dlouho, jak to jen šlo, ale když se objevila Trinity Payneová ve zpravodajské dodávce stanice WYEP, Josie věděla, že nastal čas odjet.

Doma za sebou zamkla, stáhla ze sebe roztrhané oblečení a zamířila rovnou do koupelny. Pustila kohoutek, aby si napustila vanu, a pozorně se prohlížela ve vysokém zrcadle. Celá její levá strana se začínala barvit do hnusně fialového odstínu. Měla štěstí, že ji Ecsalade tak těsně minul, protože jen pár centimetrů chybělo k tomu, aby se stala čtvrtou obětí smrti. Po těle jí naskákala husí kůže. Přála si, aby tady s ní byl Luke. Pro jednu si přála, aby měl takovou práci, odkud by mohl jednoduše vypadnout, strávit s ní zbytek dne a uklidňovat ji.

Jenže bude celý den sama, a to je teprve poledne. Posadila se na okraj vany a opatrně nořila levou nohu do vody. Zaťala zuby a sykla, když se rozedřená kůže dotkla horké vody, jako kdyby ji namáčela do vařící lávy. Rána nebyla hluboká, ale byla velká. Vyčistila

ji antibakteriálním mýdlem, osušila a odkulhala do ložnice, kde se natáhla na postel. Pod lýtko si nacpala polštář, aby nohu nadzvedla. V nočním stolku našla dva ibuprofeny, které bez zapíjení polkla.

Doširoka rozpráhla paže, dívala se do stropu a soustředila se na svůj dech, dokud bolest neustoupila. Poslouchala auta projíždějící kolem domu a zvuky vlastního domova – hučení lednice, řev hor-kovzdušného topení, když sepnulo, a ohlušující ticho, když vypnulo. Do domu se nastěhovala před třemi měsíci a ještě si na něj nezvykla. Když konečně sama vlastnila dům, byla pyšná. Nedokázala zůstat v domě, ve kterém žili s Rayem. Samozřejmě to bylo bolestivé – jak by mohl být konec manželství nebolestivý? –, ale především v tom domě cítila iracionální vztek. Ray měl dost rozumu na to, aby se odstěhoval a žil měsíců u Dustyho na gauči, dokud si nenašla nové bydlení. Nabídl jí, ať si dům nechá. Argumentoval tím, že on podváděl, takže by měl odejít. Byla to ta nejinteligentnější věc, kterou za posledních deset let řekl.

Josie to zkusila. Pokoušela se posunout dál, zatímco žila v domě, který společně koupili jako mladí novomanžele. V domě, kde slavili svoje povýšení. V domě, kde hostili společné přátele, z nichž téměř všichni pracovali u dentonské policie, během svátků i během nocí, kdy jejich práce byla obzvlášť těžká. V domě, který společně zařídili a vyzdobili, když se ve svém perfektním manželství dohadovali nad výběrem.

Nemohla to udělat. Nechtěla tam zůstat. Představa, že použije vlastní peníze, které si sama vydělala, aby si koupila svůj dům, byla tak lákavá, až se jí zatočila hlava. Asi po měsíci hledání našla dům ve stylu bungalovu se třemi ložnicemi na pozemku o rozloze dvou

kilometrů čtverečních. To je její dům – věděla to v okamžiku, kdy před ním stála. Dokonce ani nepotřebovala jít dovnitř, ovšem realitní makléř na tom trval. Dům patřil vysokoškolskému profesorovi. Náhle ho přeložili, takže potřeboval dům rychle prodat. Dům se k ní perfektně hodil.

Rayovi nechala veškerý nábytek. Nechtěla žádné zbytky jejich společného života. Odvrácenou stranou tohoto rozhodnutí byl ale fakt, že jakmile utopila všechny peníze za koupi nového domu, zůstalo jí jen opravdu málo na nový nábytek. Ale pracuje na tom. A se svou pracovní dobou se stejně doma moc nevyskytuje. A kromě Lukea nikoho nehostí a společný čas tráví z pětadevadesáti procent v ložnici.

Jedinou její výstředností je ohromná postel, ve které právě leží. Malá kompenzace za mizerné dětství – obrovská postel v největší ložnici, vysoký strop a stěny s okny jsou na hony vzdálené komoře o rozměrech 50 krát 150 centimetrů, kde začínala.

Josie si obvykle rozvalená ve své luxusní posteli s patnácti polštáři různých velikostí hověla, ale teď nedokázala přestat myslet na Dirka Spencera. Postřelený a krvácející, s očima plnými paniky se ze sebe snaží dostat jedno slovo. Proč právě tohle slovo? Proč tohle jméno? Kdo je Ramona? Proč byl Spencer v teréňáku s hordou gangsterů z Philadelphie? Jel z Philadelphie? Vyvíjeli na něj nátlak? Kdo na ně střílel?

Je tolik nezodpovězených otázek. Příliš mnoho, aby Josie mohla zůstat doma v posteli.

KAPITOLA 6

Josii trvalo jen pár minut, než vygooglila adresu Dirka Spence-ra. Jeho dům stál na vrcholku hory v zástavbě zvané Briar Lane. Ke skupince modulárních domů se dalo dojet jen po jedné z dlouhých a úzkých venkovských silnic, které se vinuly ze samotného Dentonu do hustě zalesněného okolí. Když Josie mířila do domu Dirka Spencera, minula příjezdovou cestu ke Colemanovým. Oba domy stály u stejné silnice. Velká žlutá schránka s ručně namalovanými číslicemi stála u silnice, kam ústila úzká příjezdová silnička, která se táhla lesem k domu Colemanových. Očekávala, že uvidí pásku označující místo činu, policejní auto nebo další dodávku stanice WYEP zaparkovanou u odbočky, ale místo zelo prázdnotou.

Stejně jako většina nově zastavěných čtvrtí v Dentonu vypadaly všechny domy na Briar Lane stejně. Stály zde tři varianty – hnědá, šedá a bílá. Někteří obyvatelé dodali domům trochu osobitosti terénními úpravami a travnatými ozdobami. Dům Dirka Spencera byl šedivý a nevýrazný. Nezatěžoval se tím, že by přidal jakékoli rozlišující prvky. Kdyby Josie nevěděla víc, myslela by si, že dům je neobydlený.

Zaparkovala ještě před příjezdovou cestou, i když byla volná. Neměla ponětí, kdo další v domě bydlí. Jestli nemá manželku, kte-

rá by každou chvíli mohla dorazit. Nechtěla mít zablokované auto. Několikrát zaklepala a pak zazvonila, ale nikdo jí neotevřel. Žádní štěkající psi nebo kočky v oknech. Nakoukla dovnitř skrz průsvitné záclony. Viděla nábytek, ale žádný pohyb.

„Drahoušku, není doma,“ ozval se ženský hlas za jejími zády. Josie se otočila, takže uviděla na konci příjezdové cesty bělovlasou ženu. Na sobě měla maskovací plášť do deště, i když nepršelo, a v ruce držela hůlku. Usmála se na Josii. „Minula jste se s ním. Někdo ho dneska ráno vyzvedl velký autem.“

Takže Spencer dobrovolně odjel s muži v Cadillacu Escalade.

„Viděla jste ho odjíždět?“ zeptala se ženy.

„No ano. Ten velký starý auták stál támhle, na stejném místě, jako jste zaparkovala vy. Dvakrát zatroubili. Proto jsem taky šla k oknu. Dirk za pár minut přiběhl a naskočil hned dovnitř.“

Očekával je. Musel nechat vlastní vůz v garáži.

„Ale je asi nejlepší, že jste se minuli. Když spolu teď vy dva tak válčíte. Zapomněla jste snad, kde nechává náhradní klíč?“

Teprve v tu chvíli si Josie uvědomila, že si ji žena spletla s někým jiným. S někým, kdo zná Dirka Spencera dost dobře. Než mohla odpovědět, žena se přibelhala po příjezdové cestě, z místa u schodů na verandu zvedla kulatý, jako dlaň velký kámen a třásla s ním tak dlouho, dokud se na jeho povrchu neotevřela malá záklopka a nevypadl lesklý klíč. Josie se rychle sehnula a zvedla klíč se země. „Děkuju,“ řekla.

Další úsměv. Zblízka byla ženina tvář plná vrásek a měla výraz lidí, kteří neslyší, co druhý říká, ale cítí se trapně to přiznat, takže se prostě jen usmívají a přikyvují.

„Obarvila jste si vlasy,“ poznamenala.

Josie opětovala úsměv, ale mlčela. Později – kdyby se její neohlášená návštěva stala problémem – může po pravdě říct, že ženu v ničem nepodporovala.

„Ta tmavší barva vám sluší,“ dodala žena. Když Josie neodpovídala, žena pokračovala: „Je škoda, že vám to společně nefungovalo. Opravdu vás miluje.“

Josie sevřela koutky úst. „Je od vás hezké, že to říkáte.“

„Pořád pracujete v té restauraci v centru?“

„Už ne,“ odpověděla Josie.

Žena ji dlouhou chvíli pozorovala, oči přivřené, jako by se snažila něco rozluštit. Josie čekala. Nad horním rtem jí vyrazil pot. Ta žena si jistě uvědomila svoji chybu. Ale pak se znovu usmála, v očích opět prázdný pohled. Otočila se a začala se belhat příjezdovou cestou k ulici. „Nechám vás tady,“ řekla přes rameno.

Chtěla ji zastavit a zeptat se, jestli snad nezná někoho jménem Ramona, ale zarazila se. Co když se Spencerova bývalá přítelkyně *jmenuje* Ramona? Josie zamávala a dívala se na starou ženu, jak jde pomalu podél bloku. Pak se otočila a zkusila klíč do zámku.

V obývacím pokoji stály dvě k sobě se nehodící pohovky s dekami přehozenými přes opěradla. Jedné stěně dominovala knihovna a svazky, které se do ní nevešly, byly naskládány na stolicích. Přes opěrku jedné z pohovek visela nedbale přehozená modrá mikina. Místní noviny, které vyšly před třemi dny, ležely rozložené na konferenčním stolku. Otevřené na jednom z prvních hlavních článků, které vytiskly o zmizení Isabelle Colemanové. Vedle novin stál hrnek od kafe, jehož zbytky se na dně srazily do husté hnědé břečky.

Ze dřezu v kuchyni přetékal špinavé nádobí a linka byla posetá drobkami. Nůž na máslo ležel vedle toasteru chromové barvy a byl obalený povlakem vysušeného másla. Do zásuvky na stěně vedle toasteru byla zastrčená nabíječka na telefon a její kabel visel přes okraj linky. Josie si v duchu poznamenala, že se pokusí zjistit, co se našlo, jestli vůbec něco, ve Spencerově mobilu. Na lednici byly magnetkami připnuté fotografie z různých míst, které Spencer očividně navštívil – město New York, Inner Harbor v Baltimoru, Rokenrolová síň slávy v Clevelandu, Hershey Park, San Francisco. Na většině fotek se Spencer šťastně usmíval do objektivu společně s mladou ženou s dlouhými hnědými vlasy a modrýma očima. Kromě toho, že měla dlouhé vlasy, Josii vůbec nebyla podobná. Pravděpodobně byla o pár let starší, snad přes třicet. Josie předpokládala, že se jedná o expřítelkyni. Na jednom snímku na sobě měla oblečenou zelenou zástěru a stála před barem v restauraci, kterou Josie mlhavě poznávala.

Kromě fotografií s bývalou přítelkyní měl Dirk snímky s jinou ženou a s mladou dívkou. Žena byla starší, asi pětadvacetiletá, silnější v pase, s jemnými vlasy pískové barvy a tmavýma očima. Dívka vypadala jako kombinace těch dvou, jen pleť měla olivovější nádech. Vlasy měla tmavé stejně jako Dirk.

Josie předpokládala, že se jedná o Spencerovu rodinu. Zřejmě se rozvedl. Zajímalo by ji, kde jsou ta žena a dívka teď. Jestli to Dirk nepřežije, někdo to bude muset oznámit jeho nejbližším příbuzným. Někdo se s nimi ale už zřejmě spojil, protože Dirk nevypadal na to, že by zvládl další den. Mobilním telefonem vyfotografovala několik snímků na lednici a vyšla do patra. Prostorná postel v hlavní ložni-